

Divdesmit piektā diena: Strādīgais namdaris

Par svēto Jāzepu mēdz sacīt, ka viņš bija namdaris. Tomēr Svētajos Rakstos izmantotais vārds viņa amata apzīmējumam ir plašākas nozīmes, proti, *tékton* var būt attiecināts gan uz namdari, gan galdnieku, arī uz jumīki un mucinieku, bet tik pat labi derēs arī kalēja, amatnieka, rokdarbnieka, celtnieka, darinātāja, strādnieka, metālmākslinieka, akmeņkaļa u.c. darbu apzīmējumam.

Tajos laikos māju jumti tika veidoti kā terases. Uz šķērsām saliktiem baļķiem, sauktiem par pārcēlājiem, un perpendikulāri sakārtotiem baļķiem rezultātā veidojās kas līdzīgs režģim, kam virsū lika salmus vai koku zarus, zemi un mālu, ko pieblīvēja. Jumts bija svarīgs mājas elements, un Jāzeps varēja tādus uzbūvēt vai salabot samērā daudz savas dzīves laikā. Nabadzīgākiem māju īpašniekiem nācās kāpt tādā terasē pa vienkāršām trepēm, bagātākie veidoja kāpnis. Uz jumtiem mēdza kaltēt dārzeņus, pākšaugus un labību, siltajos vakaros tur varēja rast kaut nelielu veldzi. Bieži vien saziņa starp cilvēkiem notika jumtu līmenī.

Jēzus diskusijas laikā Nācaretes sinagogā ar tās iedzīvotājiem viņam tiek vaicāts: “No kurienes viņam tāda gudrība un brīnumi? Vai tad viņš nav galdnieka dēls?” (Mt, 13, 54-55) Citā vietā arī: “Vai tad viņš nav galdnieks?” (Mk 6, 3)

Katram dievbijīgam ebrejam, pretēji citu kultūru uzskatiem, kas fizisko darbu nicināja, darbs bija svēta lieta, jo cilvēkam Dievs uzticēja radības sarga un gādnieka lomu. Jēzus auga pavisam nelielā Jāzepa darbnīcā, kuras mērķis bija nodrošināt saimei iztiku, līdzīgi kā to darīja daudzi citi. Katru dienu viņš atkārtoja vienas un tās pašas darbības, pazina darba sūrumu, cēlumu, kā arī nebija pasargāts no frustrācijas.

Kļūt par galdnieku nozīmēja skaldīt celmus, pārbaudīt to blīvumu, ēvelēt, slīpēt, šķirot baļķus, labot solus, galdus, lemešus un riteņus, darināt traukus, veidot mēbeles, durvis, nišas, logu rāmjus. Viņa rokas bija pieradušas pie tādiem instrumentiem kā zāģis un ēvele, āmurs un naglas, kalts un vīle. Pārzināja koku un krūmu kopšanu, apiešanos ar ēzelīti, bija saudzīgs kā pret lopiņu, tā pret instrumentu.

Mūsdienu ekseģēti ir vienprātīgi par pieļāvumu, ka Jāzeps varēja doties darba darīšanās uz tuvākajām, lielākajām pilsētām, jo Nācaretē vien diez vai viņš varēja nopelnīt iztiku ģimenei.

Kokapstrāde, tikšanās ar cilvēkiem, praktisko problēmu risināšana citās māsaimniecībās, tas viss nebija atdalīts no lūgšanas dzīves, drīzāk tas bija iekļauts lūgšanā un izdzīvots attiecību līmenī, iekļauts attiecībās ar debesu Tēvu. Laiks netika tērēts, bet gan izmantots Labās Vēsts nostiprināšanai.

Jēzus mācībā par Debesu valstību bieži izmantoja piemērus no darba cilvēku ikdienas, piemēram, no gana un zvejnieka, vīnogu audzētāja un zemkopja ikdienas, veltīja uzmanību arī nodokļu vācēja un bezdarbnieka dilemmām.